

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **E. T.**, nar. X., bytom B., zastúpeného **JUDr. M. B.**, *advokátom so sídlom v B.*, proti žalovanému **Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky**, Župné nám. 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. GR ZVJS-3-21-3/14-2008 zo dňa 08. augusta 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. októbra 2009, č. k. 2S/215/08-45, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. októbra 2009, č. k. 2S/215/08-45 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „minister spravodlivosti“) č. GR ZVJS-3-21-3/14-2008 zo dňa 08. augusta 2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti personálnemu rozkazu generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 257 zo dňa 23. júna 2008 a tento personálny rozkaz bol potvrdený.

Krajský súd v Bratislave posudzujúc správnosť právnych záverov správnych orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP“) a dospel k záveru, že žalobca prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti uvedenú v § 14 ods. 3 písm. b/ zákona o štátnej službe, ktorú musí spĺňať občan ako predpoklad na prijatie do služobného pomeru a túto podmienku musí spĺňať príslušník zboru po celý čas trvania služobného pomeru, keď zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „ZVJS SR“) uvedené v § 48 ods. 3 písm. g/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie ministra spravodlivosti č. GR ZVJS-3-21-3/14-2008 zo dňa 08. augusta 2008, ako aj personálny rozkaz generálnej riaditeľky ZVJS SR č. 257 zo dňa 23. júna 2008 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že nesúhlasí s názorom súdu prvého stupňa vysloveným v rozsudku, že boli dané dôvody k jeho prepusteniu zo služobného pomeru, nakoľko prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti. Taktiež nesúhlasil s tým, že sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného, že prirodzenou reakciou človeka, ktorý mal pozitívny test na prítomnosť psychotropných a omamných látok by bolo, že využije všetky možné prostriedky k dokázaniu nesprávneho výsledku testu. Uviedol, že tak ako v žalobe

namieta vyhodnotenie preukázaných skutočností a právne zhodnotenie skutku, ktorý je predmetom konania. Poukazoval na to, že mu nebolo preukázané použitie zakázaných látok, nakoľko žiadne zakázané látky, žiadne drogy nikdy ani pred nástupom do výkonu štátnej služby ani vo výkone štátnej služby nepožil. Namietal, že aj odôvodnenie rozsudku je založené na indícii súdu, ktorý prevzal názor žalovaného, že prirodzenou reakciou človeka, ktorý mal pozitívny test na prítomnosť psychotropných a omamných látok by bolo navrhnutie špeciálneho testu, čo neurobil. Týmto vyjadrením podľa názoru žalobcu samotný súd spochybnil výsledok testu, ktorý bol urobený. Uviedol, že keďže nikdy žiadnu zakázanú psychotropnú ani omamnú látku neužil, sám bol z výsledku testu v šoku a nevedel čo má robiť, preto v šoku konal tak ako konal. V čase vykonania testu ho nenapadlo a ani nevedel, že voľnopredajný liek Disophrol Repetabs by mohol ovplyvniť výsledok screeningového testu. Na požitie tohto lieku poukázal v odvolaní a tiež sa k tomu podrobne vyjadril v žalobe. Skôr sa k tomu vyjadriť nemohol, nakoľko nemal takéto vedomosti, že by tento liek, ktorý je predávaný bez lekárskeho predpisu mohol ovplyvniť výsledok testu. Z tohto dôvodu pokladá prepustenie zo služobného pomeru za nezákonné a nespravodlivé. Namietal preto, že jeho konanie nenapĺňa zákonné ani materiálne znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe, nakoľko využitie legálneho lieku pri zdravotných ťažkostiach - Disophrol Repetabs, ktorý je dostupný bez lekárskeho predpisu v lekárnach nie je zvlášť hrubým a nie je ani žiadnym porušením služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti. Ďalej namietal, že vzhľadom na riadny, čestný, statočný a disciplinovaný mnohoročný výkon štátnej služby v ZVJS SR nie je splnená ani podmienka skutkovej podstaty prepustenia, spočívajúca v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka ZVJS SR by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Poukazoval na to, že je nutné vec zhodnotiť komplexne v náväznosti na všetky skutočnosti zdokumentované a preukázané šetrením v správnom konaní, pričom je zrejmé, že jeho obrana bola vykonaným dokazovaním potvrdená, t. j., že predmetný liek skutočne môže zapríčiniť skreslenie výsledku screeningového testu. Z uvedeného dôvodu žalobca navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť a napadnuté rozhodnutie ministra spravodlivosti ako aj personálny rozkaz generálnej riaditeľky ZVJS SR zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 18.12.2009 na odvolanie žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. V celom rozsahu sa stotožnil s rozsudkom a jeho odôvodnením, pretože žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne

relevantné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali nesprávne vecné posúdenie v rozhodnutí prvostupňového súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 246c ods.1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. GR ZVJS-3-21-3/14-2008 zo dňa 08. augusta 2008 a posúdenie, či príslušné správne orgány pri rozhodovaní v danej veci vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu pri vyslovení právneho záveru o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 14 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP, policajtom môže byť štátny občan Slovenskej republiky, starší ako osemnásť rokov, ktorý o prijatie písomne požiadava, a ktorý je spoľahlivý.

Podľa § 14 ods. 3 písm. b/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP, za spoľahlivého sa na účely tohto zákona nepovažuje občan, ktorý požíva omamné látky, psychotropné látky, alebo prípravky, ktoré môžu vyvolať závislosť od nich (ďalej len „iná návyková látka“).

Podľa § 14 ods. 5 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP, podmienku štátneho občianstva Slovenskej republiky a podmienky uvedené v odseku 1 musí policajt spĺňať po celý čas trvania služobného pomeru, ak ďalej nie je ustanovené inak.

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP, policajt je povinný, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

Podľa § 192 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, okrem iných dôvodov aj vtedy, ak - e/ porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) za preukázané, že žalobca bol personálnym rozkazom č. 257 zo dňa 23. júna 2008 podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe prepustený zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže z dôvodu, že prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti podľa § 14 ods. 3 písm. b/ zákona o štátnej službe, pretože zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže v zmysle § 48 ods. 3 písm. g/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že dňa 18.06.2008 cca o 21:00 bol žalobca v čase mimo štátnej služby kontrolovaný v osobnom motorovom vozidle zn. Renault Megane ev. č. B. príslušníkmi Pohotovostnej motorizovanej hliadky Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava spolu so spolujazdcom J. N. Pri kontrole bolo vo vozidle nájdené v stredovej lakt'ovej opierke zadných sedadiel modré puzdro na zips, v ktorom sa nachádzala plechová škatuľka od cukríkov a v nej dva kusy injekčných striekačiek s obsahom neznámej kryštalickej látky bielej a svetlofialovej farby, pričom príslušníci nadobudli podozrenie, že by mohlo ísť o drogu. K uvedenej skutočnosti sa žalobca vyjadril písomne dňa 19.06.2008 tak, že dňa 18.06.2008 asi o 19:30 hod. na svojom motorovom vozidle viezol osobné veci známemu J.N., ktorý nejaký čas žil ako bezdomovec, ktorý ho v minulosti požiadal, či by si u žalobcu nemohol uschovať nejaké osobné veci. Tomuto tiež viezol jedlo a čisté oblečenie. Žalobca v písomnom vyjadrení uviedol, že boli s N. vopred dohodnutí, že sa stretnú na Trojičnom námestí. N. tam už bol a povedal mu, že už ma kde bývať. Batoh, ktorý mal N. u seba, si položil na zadné sedadlo a prisadol si na sedadlo spolujazdca. Takmer okamžite,

ako si N. prisadol na sedadlo spolujazdca, prišla k jeho vozidlu policajná hliadka, takže s N. sa nestihol ani porozprávať a tiež si nevšimol, či N. pri tom, ako si vybaľoval svoje veci, resp. ako si prisadol k žalobcovi do auta, či v aute nevyložil, resp. či mu nevypadla nejaká vec. Ďalej uviedol, že sa nebránil prehliadke vozidla. Z písomného vyjadrenia vyplýva, že žalobca uviedol, že neužíva žiadne lieky okrem vitamínových doplnkov. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že dňa 19.06.2008 o 09: 35 hod. sa žalobca podrobil u služobnej lekárky v ambulancii príslušníkov v Ústave na výkon väzby v Bratislave screeninfovému testu na prítomnosť psychotropných a omamných látok. Na vyšetrenie bola použitá testovacia platnička MULTI RUG SKREEN PANEL, pričom bola zistená pozitívita na metamfetamíny. Personálny rozkaz č. 257 zo dňa 23. júna 2008 napadol žalobca odvolaním, v ktorom uviedol, že dňa 18.06.2008 pri náhodnom stretnutí v nákupnom stredisku B. ho matka J. N. požiadala o pomoc pri skontaktovaní sa so synom, nakoľko sa jej nehlásil na mobil a tri dni nebol doma. Ďalej v odvolaní uviedol, že s menovaným sa poznajú od detstva. Keďže mal vedomosť, že užíva omamné látky, nevyhľadával jeho spoločnosť, nevedel však odmietnuť pomoc pani N., ktorá ho o to s plačom prosila. Po viacerých telefonátoch sa s menovaným skontaktoval a tento mu prisľúbil, že keď pre neho príde a odvezie ho, že pôjde domov. Ohľadom screeninfového testu pozitívneho na metamfetamíny uviedol, že testovaniu sa podrobil dobrovoľne a v tom čase nevedel, že lieky proti sennej nádche a zahlieneniu Disophrol Repetabs majú vplyv na výsledky testu, nakoľko obsahujú pseudoefedrín. Ďalej uviedol, že tieto lieky neužíva pravidelne, iba pri problémoch s dutinami.

Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru zhodnému so záverom krajského súdu ako aj so záverom správnych orgánov, že žalobca prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti uvedenú v ustanovení § 14 ods. 3 písm. b/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP, ktorú podmienku spoľahlivosti musí spĺňať počas celej doby trvania služobného pomeru. Aj najvyšší súd je toho názoru, že prirodzenou reakciou človeka, ktorý má pozitívny test na prítomnosť psychotropných a omamných látok, by bolo využitie všetkých možností k preukázaniu nesprávnosti prvotného testu. Žalobca však toto nevyužil a ani sa nijakým iným spôsobom výsledku tohto testu nebránil. Ani najvyšší súd neuveril obrane žalobcu o užívaní lieku Disophrol Repetabs, pretože skutočnosť užívania tohto lieku žalobca lekárskej prevádzkajúcej testovanie neuviedol, a to ani na priamu otázku, keď uviedol, že užíva iba vitamínové doplnky. Skutočnosť užívania tohto lieku uviedol až v odvolaní proti personálnemu rozkazu, teda s odstupom takmer troch týždňov. Z dokazovania vykonaného správnymi orgánmi vyplynulo, že Disophrol Repetabs

je liek, ktorý sa užíva pri alergických ochoreniach. Žalobca bol v zdravotnej starostlivosti služobného lekára ZVJS SR 13 rokov, pravidelne sa zúčastňoval preventívnych lekárskech prehliadok, pričom sa nikdy neliečil na žiadne alergické ochorenie a ani nikdy neinformoval služobného lekára o prípadnej liečbe u iného odborného lekára a preto je nepravdepodobné, že žalobca mal objektívny dôvod užívať označený liek. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje preto túto obranu žalobcu za účelovú. Naviac písomná výpoveď žalobcu zo dňa 19.06.2008 k okolnostiam skutku sa nezhoduje s dôvodmi odvolania proti personálnemu rozkazu, keď v prvotnej výpovedi uviedol, že N. žil ako bezdomovec, ktorému nosieval jedlo a čisté oblečenie, pretože sa s ním pozná od detstva a telefonicky mu prisľúbil odvoz, keď mu tento mal povedať, že už má kde bývať. Naproti tomu v odvolaní žalobca už uviedol, že spoločnosť N. nevyhľadával, pretože mal vedomosť, že tento užíva drogy, avšak pri náhodnom stretnutí v nákupnom centre B. s matkou N., nevedel tejto odmietnuť pomoc pri hľadaní syna, keďže tvrdila, že jej syn tri dni nespál doma, neberie jej telefón a má strach o jeho zdravie.

V danej veci bolo teda nespornou skutočnosťou, že žalobca sa dopustil skutku uvedeného v personálnom rozkaze. Požitie zakázaných látok bolo žalobcovi preukázané pozitívnym testom, tak ako bolo uvedené vyššie a bolo preto povinnosťou žalobcu preukázať nesprávnosť tohto testu, a to bez akýchkoľvek pochybností, čo žalobca neurobil. Tvrdenie o užívaní voľnopredajného lieku Disophrol Repetabs s odstupom takmer troch týždňov je vzhľadom na vyjadrenie služobného lekára obranou účelovou, na ktorú nemohol prihliadnuť ani najvyšší súd.

Spornou z hľadiska žaloby bola otázka, či v konaní žalobcu možno vidieť zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pri riešení tejto otázky so zreteľom na základné povinnosti policajta uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a/ až h/ zákona o štátnej službe, nemôže byť relevantným tvrdenie žalobcu, že sa nejedná o porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Najmä vzhľadom na charakter ZVJS ako ozbrojenej zložky je konanie žalobcu mimoriadne vážnym porušením povinností stanovených citovaným zákonom. Najvyšší súd sa stotožňuje s tým, že za daných okolností ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, akým je záujem

na upevňovaní disciplíny príslušníkov ZVJS SR podľa § 47 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS SR a ŽP, ktorá spočíva v dôslednom plnení povinností stanovených ústavou, zákonmi, všeobecne záväznými právnymi predpismi, nariadeniami, služobnou prísahou, rozkazmi, príkazmi a pokynmi nadriadených, záujem na čestnosti príslušníkov zboru, ako aj záujem na upevňovaní dôvery občanov v zbor.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, a keďže v rozhodnutí a postupe žalovaného ani krajského súdu nezistil iné vady, ktoré by mohli viesť k zrušeniu rozhodnutia žalovaného alebo rozsudku prvostupňového súdu, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 07. decembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková